

Kiitollisuus

Saarna 1.9.2013 Karjasillan kirkko, 15. sunnuntai helluntaista

Viisikymmentä vuotta sitten pastori Martin Luther King piti Washingtonissa, presidentti Abraham Lincolnin muistomerkillä puheen, joka vaikuttaa edelleen. I have a dream. Minulla on unelma. King unelmoi rauhasta ja tasa-arvosta mustan ja valkoisen väestön välillä. Hän unelmoi vapaudesta. King päätti puheensa näin. "Me voimme vauhdittaa sen päivän koittamista, jolloin kaikki Jumalan lapset, mustat ja valkoiset, juutalaiset ja pakanat, protestantit ja katoliset voivat ottaa toisiaan kädestä kiinni ja laulaa vanhan negro spirituaalin sanoin: Vihdoinkin vapaita!

Kiitos kaikkivaltiaalle Jumalalle – me olemme vihdoinkin vapaita!"

Kuukausi ennen marttyyrikuolemaansa vuonna 1968 King puhui katsoen menneeseen ja tulevaan: "Haluan toteuttaa Jumalan tahdon. Hän on sallinut minun nousta vuorelle ja nähdä sieltä eteenpäin. Olen nähnyt luvattun maan. En ehkä pääse sinne teidän kanssanne. Mutta tahdon teidän tietävän, että me kerran pääsemme luvattuun maahan".

Viime keskiviikkona täsmälleen samalla paikalla Washingtonissa puhui Yhdysvaltain ensimmäinen musta presidentti Barack Obama. Toteutuneisiin ihmisoikeuksiin viitaten ja samalla tulevaisuuteen rohkaisten hän sanoi: "Tiedän, että tie on pitkä, mutta me pääsemme perille. Me kompuroimme, mutta nousemme takaisin ylös. Kehitystä tapahtuu".

Martin Luther Kingin taistelu ihmisoikeuksien, tasa-arvon ja oikeudenmukaisuuden puolesta on kristillisen lähimmäisen rakkauden innoittamaa. Kuuluisassa puheessaan hän siteeraa VT:n profeetta Aamosta. Oikeus virratkoon kuin vesi ja vanhurskaus kuin ehtymätön puro. King tiedosti, että taistelussa ihmisen hyvän puolesta on kysymys Jumalan työtoveriksi suostumisesta. Työn tuloksista hän antoi kiitoksen kaikkivaltiaalle Jumalalle.

Päivän evankeliumitekstissä yksi kymmenestä parantuneesta palaa kiittämään. Kiittäjä on spitaaliin sairastunut samarialainen. Jeesuksen ajan Palestiinassa hän on ihmishylkiö monesta syystä.

Lepratautisen samarialaisen kohdalla paraneminen merkitsee pelastumista, uuden yhteyden löytymistä. Ehkä pitkään kadoksissa ollut läheinen yhteys Jumalaan löytyy uudelleen.

Myös yhdeksän muuta paranevat vaikeasta sairaudesta. He kuitenkin kääntävät Parantajalle selkensä. Itseriittoisina he etäännyvät Jumalasta entistä kauemmaksi.

Olemmeko me kiitollisia? Takana on kaunis, lämmin ja aurinkoinen kesä. On sadonkorjuun aika. Näemmekö tässä kaikessa hyvässä Luojan ja hänen lahjansa? Osaammeko kiittää?

Monilla kansoilla on omat vuodenkiertoon kuuluvat uskonnolliset kiitospäiväperinteet. Kiitospäivien historia on kytköksissä sadonkorjuuseen. Kytkös kertoo siitä, että esi-isämme elivät läheisessä yhteydessä luontoon. Sadonkorjuuseen liittyi spontaani, välitön kiitos ja ylistys Luojalle maan antimista, ruuasta ja juomasta.

Kansainvälisesti tunnetuin kiitospäiväperinne on Yhdysvalloissa marraskuun neljäs torstai

vietettävä kansallinen Kiitospäivä, Thanksgiving Day. Kukaan ei liene ehdottanut sen siirtämistä lauantaille. Kiitospäivän monivaiheisen historian alku lähtee liikkeelle kutsusta samaan pöytään.

Vuonna 1620 satakunta uskonsa vuoksi vainottua puritaania pakeni Britanniasta Hollantiin. Saman vuoden joulukuussa he rantautuivat Uudelle mantereelle.

Siirtolaisten saapuessa syksy oli liian pitkällä useimpien istutusten tekemiseen ja he kärsivät tuoreen ruuan puutteesta. Ensimmäinen talvi oli epätavallisen ankara. Puolet siirtokunnan jäsenistä menehtyi. Kevään tultua Wampanoag-intiaaniheimon päällikkö Massasoit teki sopimuksen rauhaomaisesta rinnakkaiselosta uudisasukkaiden kanssa. Heimo lahjoitti tulijoille ruokaa ja opetti heitä kalastamaan, metsästämään ja viljelemään maissia. Syksyllä tulijoiden kuvernööri William Bradford määräsi, että lokakuussa vietetään kolme rukouspäivää ensimmäisen oman sadon juhlistamiseksi. Wampanoag-heimon intiaaneille kiitospäivän viettäminen maan antimista oli pitkä perinne. Uudisasukkaat kutsuivat päällikkö Massasoitin ja 90 heimon jäsentä juhlimaan yhdessä heidän kanssaan.

Uudisasukkaiden ja intiaanien yhteisessä sadonkorjuujuhlassa kietoutuvat kauniilla tavalla avoin yhteisöllisyys ja kiitollisuus. Myös Martin Luther Kingin elämäntyön keskiössä on erilaisuudelle tilaa antava avoin yhteisöllisyys ja kiitoksen antaminen Jumalalle työn tuloksista. Yhteisöllisyys ja kiitollisuus kietoutuvat toisiinsa myös päivän evankeliumissa. Vapauttaja kutsuu lepraan sairastavan samarialaisen samaan pöytään, yhteiselle aterialle kaikkien Jumalan lasten kanssa.

Meillä Suomessa on tänään kiitollisuuden päivä. On sadonkorjuun aika. Kristus kutsuu meitä aterialle. Ehtoollisen latinankielinen nimi communio, samoin kuin kreikankielinen nimi eukaristia avaavat pyhän aterian merkitystä yli kielirajojen. Kommuunio tarkoittaa yhteyttä. Eukaristia tarkoittaa kiitosta ja kiitollisuutta. Ehtoollinen on yhteyden ateria, kommuunio. Ehtoollinen on kiitosateria, eukaristia

Kun me täällä Karjasillan kirkossa vietämme yhteyden ja kiitoksen aterialla, saamme kuulua samaan maailmanlaajaan Jumalan lasten kiittävään yhteisöön, johon myös samarialainen ihmishylkiö sai kutsun. Kaikki mahtuvat samaan pöytään. Tämä on Jeesuksen kutsu. Tervetuloa!

Kutsu samaan pöytään on äärimmäisen ajankohtainen. Maailma on kansainvälistynyt ja maapalloistunut. Samanaikaisesti kokonaiset ihmisryhmät ja kansakunnat eristäytyvät toisistaan. Johtajat pullistelevat egoaan ja uhoavat vallalla ja voimalla ikään kuin elämä kaikessa monimuotoisuudessaan olisi heidän omaisuuttaan ja ohjauksessa.

Kannattaako hyvän puolesta taistella kun maailmassa joka tapauksessa on vääryyttä ja epäoikeudenmukaisuutta? Ajattelen, että perimmältään on kysymys luottamuksesta Jumalan hyvyyteen. Jos luotamme Jumalan hyvyyteen, uskallamme toivoa parempaa keskellä elämän kipeitä tosiasioita ja saamme rohkeuden ottaa riskejä hyvien asioiden puolesta.

Rohkaisuksi epäileville Mestari esittää vertauksen. Taivasten valtakunta on kuin hapate. Kun nainen sekoitti sen kolmeen vakalliseen jauhoja, koko taikina happani (Mt 13:33). Tällä kuvalla hapatteesta Jeesus osoittaa, että hitusella todellista rakkautta on Jumalan edessä enemmän painoarvoa kuin säkillisellä pahuutta ja syntiä.

Hapatteen painoarvo on moninkertainen. Hitunen rakkautta on jumalallista kuten Isän hyvyyden täyteys. Rakkaus lisääntyy rakastaessa.

Jeesuksen opetus Jumalan rakkauden vaikuttavuudesta tässä maailmassa on ehdoton ja selkeä. Mitään Jumalan työstä riippumatonta hyvää satoa ei kerta kaikkiaan ole olemassa. On vain lahja. Sadon saamiseksi on nähtävä vaivaa ja kuitenkin se on Jumalan lahja. Jotka kyynelin kylvävät, ne riemuiten korjaavat. Jotka itkien menevät kylvämään vakkaansa kantaen, ne riemuiten palaavat kotiin lyhteet sylissään (Ps 126). Kylvö ja sadonkorjuu kertovat, että elämän mieli löytyy Jumalan työtöveruuteen suostumisessa. Käytännössä työtöveruus on vaivannäköön suostumista. Elämän mieli löytyy vaivannäössä.

Omaa aikaamme vaivaa näköalattomuus. Tarvitsemme tien näyttäjiä, sellaisia näkyjen miehiä ja naisia kuten Martin Luther King ja äiti Teresa. Heitä yhdistää nöyryys ja rohkeus. Heitä yhdistää ihmisestä välittäminen. Heitä yhdistää kiittollisuus, joka nousee luottamuksesta Jumalan hyvyyteen. Luottamus Jumalan hyvyyteen avaa näköalat, jotka yltävät ajan rajan tuolle puolen.

Kiittollisia tässä maailmassa ovat ne, jotka ymmärtävät, että kaikki hyvä tässä ja tulevassa elämässä on Jumalan lahjaa. Tällaiseen kiittolliseen elämänasenteeseen voi kasvaa.

Meidän tehtävämme Kristuksen kirkossa on kutsua samaan pöytään. Samassa pöydässä on tilaa erilaisuudelle. Tilan antaminen ja yhteinen jakaminen on palvelua, joka synnyttää yhteisöllistä kiittollisuutta. Kutsu samaan pöytään on myös uskollisuutta kirkon ykseydelle. Kirkon ykseys ei ole samanlaisuuden, vaan erilaisuuden ykseyttä. Apostoli Paavali valottaa erilaisuuden ykseyttä kirjeessään Galatian maakunnan seurakunnille. Yhdentekevää, oletko juutalainen vai kreikkalainen, orja vai vapaa, mies vai nainen, sillä Kristuksessa Jeesuksessa te kaikki olette yksi (Gal 3:28).

Jeesus Kristus on Tie, Totuus ja Elämä jokaiselle ihmiselle henkilöön katsomatta. Hän kutsuu seuraamaan.